

LES NITS DE LLUNA PLENA

Ignasi Garcia Barba

PERSONATGES

ANNA

ROSA

TERESA

NÚRIA

DAVID

IGNASI

PERE

LLUIS

MARTA

L'acció té lloc al vestíbul d'un casalot abandonat en estat ruïnós. Està molt fosc. Hi ha pols i teranyines pertot arreu. Les parets, nues. Hi ha mobles escampats aquí i allà, en mal estat: cadires, taules, calaixeres i objectes diversos que donen al lloc un aspecte tètric i inquietant. Al centre de l'escenari, una catifa vella i florida. De sobte se sent el soroll d'una porta que s'obre. A continuació, murmuris inintel·ligibles. Després, silenci. L'escena s'il·lumina amb llums de llanterna procedents de l'esquerra de l'escenari. A continuació té lloc el següent diàleg, encara fora de l'escenari.

ANNA (des de fora de l'escenari) - Per on anem?

NÚRIA (des de fora de l'escenari, espantada)- Jo me'n vaig.

ROSA (des de fora de l'escenari)- No ho sé. Tu per on vols anar?

NÚRIA (des de fora de l'escenari)- M'heu sentit? Us dic que em vaig.

ANNA (des de fora de l'escenari)- Mirem per allà, a veure què hi ha.

NÚRIA (des de fora de l'escenari, cridant)- És que no em sentiu?? Me'n vull anar!!

TOTES (des de fora de l'escenari)- Xxxist!!

TERESA (des de fora de l'escenari) - No fa falta que cridis.

NÚRIA (des de fora de l'escenari)- És que no em feu cas.

ROSA (des de fora de l'escenari)- Fem un cop d'ull per allà.

Entren a l'escenari per l'esquerra la ANNA, la NÚRIA, la TERESA i la ROSA. Darrere de la TERESA, s'amaga la NÚRIA, que mira espantada cap a tot arreu. Totes porten motxilla i una llanterna encesa.

TERESA- Aquest lloc podrà servir.

ANNA- Estàs segura?

TERESA- És perfecte! És... gran, hi ha espai. I hi ha una taula. Hi cabem totes i fins i tot podrem menjar assegudes, mira, aquí hi ha cadires.

NÚRIA- A mi no m'agrada.

ROSA- A mi m'agradaria estar més a prop de la porta.

NÚRIA- Això, això, més a prop de la porta.

ANNA- Teniu por?

ROSA- Por? Però què dius! El que passa és que aquí... no hi ha ventilació. I hi ha molta pols.

TERESA- La veritat és que es nota que fa anys que ningú hi passa un drap.

ROSA- I si hi ha un incendi? Fixeu-vos en tots aquests mobles. Com més a prop estiguem de la porta, millor.

ANNA- Estàs morta de por, reconeix-ho.

ROSA- No és veritat!

ANNA- Llavors ens quedarem aquí.

Pausa. L'ANNA i la ROSA es miren, desafiant-se.

ROSA- D'acord.

La ROSA es treu a la motxilla, la deixa a terra, l'obre i hi busca alguna cosa dins.

NÚRIA- Doncs jo sí tinc por.

ANNA- Haver-ho dit abans, maca! Vam decidir que vindríem a passar aquí la nit, ho vam decidir juntes, ja no te'n recordes? Doncs ara t'aguanten! I si no t'agrada, ves-te'n de la colla.

TERESA- No fa falta que li parlis així.

ANNA- És que estic farta! Des que hem arribat al bosc no ha deixat d'empipar-nos.

TERESA- Tu no ets qui per dir-li que se'n vagi de la colla.

ANNA- Però és que no ho veus? Està morta de por!

TERESA- D'acord, potser sí que té por. Però ha vingut, no? Té por però tot i així està aquí donant la cara, això sí que és ser valenta. (Mirant la NÚRIA) Ella sap que si estem juntes no ens passarà res, hem de confiar les unes en les altres. Ella confia en nosaltres i sap que no li fallarem, per això es quedarà. (S'apropa a la NÚRIA) Et quedaràs, oi que sí?

NÚRIA (després de pensar-ho uns instants)- Sí.

La TERESA li treu la motxilla i la deixa a terra. Després fa el mateix amb la seva pròpia motxilla. La ROSA treu un sac de dormir de la seva motxilla i l'estén a terra. Les altres l'imiten.

ROSA- I aquells? On s'hauran ficat?

ANNA- És veritat, ja haurien de ser aquí.

TERESA- Quanta porqueria!

ROSA- Potser estan al pis de dalt.

ANNA- No vindran. Ells molt bla, bla, bla però ja veureu com al final es faran enrere, així que potser no fa falta ni que traguem els sacs de dormir.

TERESA- No crec que estiguin al pis d'a dalt, sentiríem passes.

NÚRIA- Vols dir?

ANNA (a la TERESA)- I tu com ho saps?

TERESA- Doncs perquè aquesta casa és molt vella. El sostre és de fusta. I com la fusta és vella, segur que quan camines cruix.

ROSA- Què tal si anem a comprovar-ho? Si ells són a dalt, vull dir.

ANNA- Si tu vols...

NÚRIA- Un moment!

ROSA- Què passa?

NÚRIA- Crec que he sentit alguna cosa.

ANNA- On?

NÚRIA (assenyalant el sostre)- Allà.

ANNA- Segur?

TERESA- Doncs anem a veure-ho.

ROSA- Segur que són aquells brètols. Jo vaig per aquí. (assenyala l'esquerra)

ANNA- Doncs jo dic que s'han fet enrere i no vénen, però si voleu anem a fer un cop d'ull, jo vaig per aquí (assenyala la dreta) Véns, Teresa?

TERESA- D'acord.

ANNA- I tu, Núria?

NÚRIA- Estàs boja? Jo no em moc d'aquí.

ANNA- Doncs ja t'ho faràs.

Surten totes pel costat que han escollit, excepte la NÚRIA, que es queda sola. Se sent un cruixit.

NÚRIA- Espereu, no em deixeu sola! Rosa! Teresaaa!

Surt corrent per l'esquerra. L'escenari torna a romandre gairebé a les fosques. Pausa. Se sent el soroll molt feble d'una porta que s'obre. Soroll de corrent d'aire. A continuació se senten passes. De sobte s'encén un llumí. Veiem de forma molt difusa les siluetes de l'IGNASI i el PERE - i potser també la seva cara- que entren per l'esquerra i avancen amb precaució per l'escenari. De sobte se sent algú picant tímidament la porta. A continuació entra per l'esquerra el DAVID. Els tres porten motxilles. El PERE és el més petit.

IGNASI (al DAVID, empipat)- Però tu ets idiota o què?

DAVID- Què passa?

IGNASI- Per què piques a la porta?

DAVID- Jo que sé... Per si hi ha algú.

IGNASI- Qui vols que hi hagi? Els esperits dels morts?

PERE (espantat)- No diguis això!

IGNASI- Tu calla.

PERE- No em dona la gana.

DAVID- Se m'ha acudit que potser ja eren aquí dins i que si entràvem així, de sobte, s'espantarien.

IGNASI- Qui?

DAVID- Doncs... les noies.

IGNASI- Però mira que ets plasta! Et dic que no vindran!

DAVID- Ja, però, i si han vingut?

IGNASI- Mira, passo, no vull discutir amb tu. Va, les llanternes.

L'escenari s'il·lumina lleugerament amb la llum de les seves llanternes.

PERE- Doncs jo estic amb el David, a mi no m'agradaria que de sobte entrés algú i m'espantés d'aquesta manera.

IGNASI- Jo no m'espantaria.

PERE (incrèdul)- Ja. Segur...

IGNASI- Et dic que no m'espantaria! A més, segur que al final es caguen a les calces i no apareixen.

DAVID- I tu com ho saps?

IGNASI- Ja ho veuràs.

PERE- Doncs jo dic que sí que vindran

IGNASI- Tu calla, esquifit.

PERE- Escolta!

DAVID- Nano, no li parlis així.

IGNASI- És veritat, és un esquifit. Però té sort que sóc el seu germà, i l'ensenyaré a ser un paio dur com jo.

PERE- Doncs abans que semblar-me a tu, m'estimo més seguir sent un esquifit.

IGNASI- Pere, no et passis, que te l'estàs guanyant! Així que...

DAVID (interromp l' Ignasi, enfocant amb la seva llanterna les motxilles de les noies)- Eh, mireu!

Els tres enfoquen les motxilles de les noies amb les seves llanternes. Pausa.

DAVID- Han arribat elles abans.

PERE (a l'Ignasi)- Què? Veus com tenia raó?

EL PEREriu.

IGNASI- Es pot saber què et fa tanta gràcia?

PERE (rient)- Al mi? Res. Si jo estic molt seriós!

IGNASI- Potser no són les seves motxilles.

DAVID- I de qui vols que siguin, si no?

IGNASI- Doncs... (intenta buscar una altra explicació però no la troba)

DAVID- Ho hem de reconèixer, Ignasi: han vingut i a més han arribat abans que nosaltres.

No ho tindrem tan fàcil com pensàvem.

PERE - I ara què?

IGNASI- Doncs ens tocarà passar la nit aquí amb elles.

PERE (espantat)- De debò?

DAVID- És clar! Fins que una de les dues colles es cagui de por i foti el camp corrent.

PERE- Doncs tant de bo fotin el camp aviat, perquè aquest lloc no m'agrada gens.

IGNASI- Tens por?

PERE- Jo? Què dius!

IGNASI- Millor, perquè nosaltres tampoc en tenim, oi que no, David?

DAVID- On s'hauran ficat?

IGNASI- Ni idea.

DAVID- Potser estan a dalt.

PERE- Vols dir?

DAVID- Potser estan inspeccionant la casa. I les cases antigues sempre es comencen a inspeccionar per dalt.

PERE- I tu com ho saps?

DAVID- Sempre es comença per les golfes, és on hi ha les coses més interessants: baguls amb records, fotos, mobles, andròmines...

IGNASI- Aquí també hi ha mobles.

DAVID- Segur que a les golfes hi ha més coses. I més interessants.

PERE- I per què vols anar allà?

DAVID- Per veure el lloc on viuen els fantasmes de la casa.

IGNASI- Fantasmes?

PERE- Què passa, Ignasi? Tens por? A veure si vas ara l'esquifit ets tu!

IGNASI- Tu calla, nen.

PERE (burleta, fent cantarella)- L' Ignasi és un cagat, l' Ignasi és un cagat!

IGNASI (amenaçador)- Que t'estampo contra la paret, eh?

DAVID- Voleu deixar de barallar-vos? Hem de ser respectuosos i estar molt al lloro. Als fantasmes no els agrada que la gent es baralli a casa seva. Volen descansar en pau.

IGNASI- Sí, home! I què més? Jo no hi crec, en fantasmes.

PERE- Doncs jo sí.

IGNASI- Ah, sí? I des de quan?

PERE- No t'importa.

DAVID- Són ànimes en pena.

IGNASI- Què vols dir?

DAVID- Que les seves ànimes no poden descansar en pau per culpa d'alguna cosa terrible que van fer quan estaven vius. Així que no els afegeixis més pena i no us baralleu aquí.

IGNASI (burleta)- Pobrets.... Calla, David, que em faràs plorar.

DAVID- No te'n riguis, que va de debò.

Se sent un cruixit de fusta al sostre. Silenci.

PERE (espantat)- Ha sonat al sostre.

DAVID- Ho veieu? Ja s'han empipat.

IGNASI- Allà a dalt hi ha algú.

PERE- Què fem?

DAVID- No ho sé.

PERE- I si marxem?

IGNASI- Però què dius! Segurament són les ties aquelles.

DAVID- I si són els fantasmes?

IGNASI- Què passa? Tens por?

DAVID- No! Però un fantasma empipat pot ser perillós.

IGNASI- Qui no sigui un cagat, que em segueixi.

Inicia una sortida per la dreta. S'atura a l'extrem dret de l'escenari.

IGNASI- Veniu o què?

El PERE i el DAVID es miren. Finalment van amb ell i els tres surten per la dreta. Pausa.

Se sent un feble udol, que podria ser provocat pel vent. De sobte es veuen llums procedents de l'esquerra de l'escenari. El següent diàleg té lloc fora d'escena:

NÚRIA (des de fora de l'escenari, espantada)- Què ha estat això?

ROSA (des de fora de l'escenari, nerviosa)- No ho sé.

NÚRIA (des de fora de l'escenari, espantada)- Tu també ho has sentit?

ROSA (des de fora de l'escenari, nerviosa)- Aquí hi ha algú.

NÚRIA (des de fora de l'escenari, espantada)- Ai, no diguis això!

Es veuen llums de llanterna procedents de la dreta de l'escenari. El següent diàleg també té lloc fora d'escena:

PERE (des de fora de l'escenari, espantat)- Era com... com...

DAVID (des de fora de l'escenari, nerviós)- Sí, com una mena d'udol.

PERE (des de fora de l'escenari, espantat)- Tu també ho has sentit?

IGNASI (des de fora de l'escenari, nerviós)- D'on venia?

DAVID (des de fora de l'escenari, nerviós)- No ho sé, crec que d'aquí, però no estic segur.

IGNASI (des de fora de l'escenari)- Doncs si hi ha algú, el trobarem.

La NÚRIA i la ROSA entren per l'esquerra caminant cap enrere i enfocant les seves

llanternes cap al lateral esquerre. L'IGNASI, el DAVID i el PERE entren per la dreta caminant cap enrere i enfocant les seves llanternes cap al lateral dret. Finalment les seves esques es toquen, s'espanten i criden. Els cauen les llanternes a terra i les recullen a corre-cuita. Finalment es reconeixen.

NOIS- Vosaltres!

NOIES (al mateix temps que els nois)- Vosaltres!

PERE- Ostres, quin espant!

NÚRIA- Ja ho crec!

IGNASI (fanfarró)- Ep, ep, nosaltres no. Aquí les úniques que s'han espantat heu estat vosaltres.

La NÚRIA, de pur nerviosisme, comença a donar-li copa s a l' IGNASI perseguint-lo per tot l'escenari. L'IGNASI es protegeix, sense tornar-li els cops.

NÚRIA- I què esperaves? Ens heu donat un esglai de mort! A mi per poc m'agafa un infart! És que no sabeu trucar a la porta abans d'entrar?

DAVID- Veus el que et deia, Ignasi? S'ha de trucar.

IGNASI (esquivant els cops com pot)- Et vols estar quieta, nena?

NÚRIA- No em dóna la gana!

PERE- Escolta, deixa en pau al meu germà.

ROSA- Núria, ja n'hi ha prou!

La NÚRIA, tot i que segueix enfadada, deixa de donar cops a l' IGNASI. Pausa.

NÚRIA (abraçant la ROSA, plorosa)- Estic molt espantada.

DAVID- Quina histèrica.

ROSA- No et passis. Tots ens hem espantat.

DAVID- Però ella s'ha posat com una boja.

IGNASI- Està cagada de por.

ROSA- No és veritat.

NÚRIA- Sí és veritat. Estic morta de por. (Es posa a plorar) Ho sento, m'agradaria ser més valenta. Però no puc. (a la ROSA) Us estic deixant en ridícul.

ROSA- No diguis això.

PERE- Jo també tinc por.

IGNASI- Però què dius?

PERE- És la veritat. A veure si ara aquesta pobra es pensarà que és l'única.

DAVID- Pere, no tens per què ajudar-la. Van ser elles les que ens van provocar i ens van reptar a passar aquí la nit. I al damunt se'n reien perquè deien que no seríem capaços.

IGNASI- I la Núria no és de la nostra colla.

PERE- I què? (a la NÚRIA) Saps què em feia la meva mare quan era petit i em portava malament?

IGNASI- Pere...

PERE- Què passa?

IGNASI- Que no ho expliquis!

PERE- Ho explicaré si em dóna la gana! (a la Núria)- Em tancava en una habitació fosca. No gaire estona, només cinc o deu minuts, però amb això ja en vaig tenir prou per agafar-li por a la foscor. Una vegada la meva mare m'ha va deixar mitja hora perquè la van trucar per telèfon i es va oblidar de mi.

IGNASI- Vols callar d'una vegada?

PERE- No! Tu, quan feies alguna dolenteria t'amagaves sota el llit i no sorties fins que a la mara li passava l'empenyament!

DAVID- I tu per què no t'amagaves sota el llit?

IGNASI (al David, empipat)- Això, tu fes-li parlar!

DAVID- Què passa? No puc preguntar?

PERE- Ell no deixava que m'hi fiqués. Deia que llavors la mare també el veuria a ell i ens tancaria als dos a l'habitació.

IGNASI- Però aquella vegada de la mitja hora vaig ser jo el que et va obrir la porta perquè sortissis.

PERE- És clar, perquè la mare estava penjada al telèfon a l'altra punta del pis i sabies que no t'ensexamparia.

ROSA- Pareu ja, no fa falta que us baralleu.

NÚRIA- Gràcies per explicar-m'ho, Pere.

PERE- De res.

DAVID- Llavors heu estat vosaltres les que heu fet l'udol aquell?

ROSA- Nosaltres?

DAVID- Sí (Pausa) No heu estat vosaltres?

Silenci

NÚRIA- Ai, mare!

ROSA- Nosaltres no hem fet res. Pensàvem que havíeu estat vosaltres.

PERE- Ai, mare!

IGNASI- Doncs no, no hem estat nosaltres.

Pausa. Tots es miren inquiets i comencen a mirar al seu al voltant.

ROSA- Potser han estat l'Anna i la Teresa.

IGNASI- També han vingut?

ROSA- Sí. S'han anat per allà. (Assenyala la dreta)

DAVID- Però nosaltres veníem precisament d'allà...

IGNASI- Sí, i no hem vist res.

ROSA- Heu pujat al pis de dalt?

IGNASI- No.

NÚRIA- Doncs elles volien anar al pis de dalt.

IGNASI (a David)- Ho veus? No eren fantasmes.

ROSA- Fantasmes?

NÚRIA- Ai, mare!

IGNASI- És que el David ha sentit un soroll al pis de dalt i ha dit que eren els fantasmes de la casa. Diu que hem empipat les ànimes en pena.

ROSA- De debò?

DAVID- Sí. I pot ser molt perillós.

ROSA (burleta)- Au, va!

DAVID- Sí, sí, tu riu. Però tots hem sentit un udol i no l'ha fet cap de nosaltres.

Pausa breu

TOTS (menys el DAVID)- Ai, mare!

PERE- Potser hauríem d'anar-nos-en.

NÚRIA- No seria mala idea, jo ja fa estona que ho dic.

IGNASI (des de l'extrem dret de l'escenari)- Us dic que no són fantasmes! Però si aquí no hi ha ningú! A veure si us entra al cap! Ningú!

Entra la TERESA per l'extrem dret de l'escenari.

TERESA- Hola.

L'IGNASI crida, espantat, i s'aparta fent un bot. El DAVID, el PERE, la ROSA i la NÚRIA riuen. Darrere la TERESA arriba l'Anna.

TERESA- Què passa?

ROSA (riu)- Res, que l' Ignasi ens estava dient que aquí no hi havia ningú...

NÚRIA (riu) - I de sobte apareixes tu i.... És que em pixo.

IGNASI- Ja n'hi ha prou, no, amb tanta brometa?

TERESA- Perdona, no volia espantar-te.

IGNASI- No m'has espantat.

ANNA (als nois)- Quan heu arribat?

DAVID- Fa una estona. Aquest és el lloc que heu triat per passar la nit?

ANNA (desafiant-lo)- Sí, què passa?

IGNASI- No hi ha un lloc millor?

ANNA- Si vols puja a dalt i mira-ho.

IGNASI- Ep, ep, amb mi no em vacil·lis, així que no et posis així.

ANNA- Jo em poso com em dóna la gana.

TERESA- Anna...

ANNA (a l' IGNASI)- No tens nassos per pujar tu solet, oi?

TERESA- Anna, no comencis.

IGNASI (a l'Anna)- És clar que en tinc!

L'IGNASI es disposa a sortir per la dreta però la TERESA l'atura.

TERESA- No perdís el temps, allò és molt gran, però les habitacions són molt petites, no hi cabríem tots.

ROSA- Vols que dormim tots junts al mateix lloc?

TERESA- Per què no? Serà més segur.

ANNA- De debò pretens que dormim amb aquests idiotes al costat?

TERESA- Així els tindrem controlats. Imagina't que a mitja nit, aprofitant que estem dormint, se'n volen anar a casa amb la seva mamà perquè estan morts de por.

IGNASI- Però què dius?

DAVID- Com vols que marxem? Perdríem l'aposta!

IGNASI- Passo de vosaltres, nosaltres anem al pis d'a dalt. (al Pere i al David) Va, nois.

DAVID- I si són elles les que marxen a mitja nit aprofitant que nosaltres som a dalt?

IGNASI (pensatiu)- Tens raó. Millor ens quedem i així les vigilem.

ANNA (burleta, a l' Ignasi)- Espero que no ronquis.

IGNASI burleta, a l'Anna)- I jo que tu no et tiris pets.

ANNA (empipada)- Seràs...?

TERESA- Prou! Prepareu-ho tot de pressa, no fos cas a se'ls acabin les piles a les llanternes.

L'IGNASI, el PERE i el DAVID es treuen les motxilles i les deixen a terra. Treuen els sacs de dormir i els estenen a terra.

NÚRIA (al Pere)- I el teu pare no feia res?

PERE- Quan?

NÚRIA- Quan la teva mare et tancava a l'habitació a les fosques.

IGNASI (que ha estat pendent de la conversa) – El meu pare no podia fer res perquè havia hagut de marxar a la guerra amb els altres. Per això la meva mare estava tan nerviosa. Però

quan la guerra va acabar el pare va tornar a casa i tot va tornar a ser com sempre, oi que sí
Pere?

PERE- Sí.

NÚRIA- El meu pare també va ser a la guerra. Li van donar una medalla i tot.

PERE- Ah, sí?

NÚRIA- Sí. La meva mare diu que va ser molt valent i que va matar a molts enemics.

PERE- I a quin bàndol estava?

NÚRIA- No sé. Això és important?

PERE- A les guerres sempre hi ha dos bàndols.

NÚRIA- Quins?

PERE- Doncs... el dels bons i el dels dolents.

NÚRIA- El meu pare segur que lluitava al dels bons.

A més dels sacs de dormir, tots comencen a treure altres coses de les motxilles: raspall i pasta de dents, cantimplores, mantes, etc.

ROSA (a l'Anna i la TERESA)- Heu trobat alguna cosa interessant?

TERESA- Res. Tot està fet pols. I molt brut.

ANNA- La fusta del terra està mig podrida. Hi ha hagut un moment en què ha cruixit tan fort que ens pensàvem que s'enfonsaria.

TERESA- Però és molt gran. Algú sap què havia estat abans aquest edifici?

IGNASI- Un balneari. Però el van abandonar quan tot just va començar la guerra.

TERESA- Ara entenc per què hi ha tantes habitacions.

DAVID- Heu pujat a les golfes?

ANNA- Sí, i no hi havia res. Només forats al sostre. I entrava molt de fred.

DAVID- I no heu cridat en cap moment?

TERESA- No. Per què?

ROSA- Aquí sota hem sentit com un udol. No heu estat vosaltres?

ANNA- No.

PERE- Són els fantasmes.

TERESA- No són fantasmes! Els fantasmes no existeixen!

PERE (més espantat encara)- Doncs potser són zombis.

TERESA- Estic farta de les vostres històries de por! Tot té una explicació lògica! Enteneu?

Així que deixeu de pensar com criatures.

DAVID- Tothom sap que aquest lloc està embruixat.

IGNASI- És veritat. Ningú vol apropar-se per aquí quan hi ha lluna plena. Se senten crits i laments.

DAVID- I plors.

ROSA- Tenen raó, Teresa. Fins i tot quan no hi ha lluna plena passen coses rares. Tota la gent que ha estat aquí dins explica coses que et posen els pèls de punta.

ANNA- Te'n recordes de l'Andreu, l'amo del restaurant? Doncs una vegada, buscant bolets, es va perdre al bosc, va venir a parar aquí i va haver de quedar-s'hi a passar la nit, perquè a més plovia molt. Doncs l'endemà, quan va tornar al poble, estava molt espantat i deia que se li havia aparegut la Mort.

DAVID. I aquesta mateixa nit li va agafar un infart a casa seva que per poc no el mata.

TERESA- L'Andreu té malament el cor, tothom ho sap. A més, si és tan perillós venir aquí... Per què heu volgut venir-hi a passar la nit, i precisament avui, que és lluna plena?

ROSA- Teresa, no comencis una altra vegada.

ANNA- Ja ho saps, Teresa, haviem de demostrar a aquests babaus...

IGNASI- Ep, ep!

ANNA- ... que no som unes pàmfiles, a veure si així deixen de parlar malament de nosaltres i s'adonen que tenim més nassos que ells.

IGNASI- Això encara està per veure, nena, que la nit és molt llarga. (A la TERESA) I tu no et queixis que la idea de venir a passar la nit aquí va ser vostra, no nostra.

TERESA- De debò penseu que esteu demostrant alguna cosa amb tot això?

IGNASI, ROSA, ANNA i DAVID (alhora)- Sí!

TERESA (a la NÚRIA i el PERE)- I vosaltres què? No dieu res?

Durant la conversa anterior la NÚRIA i el PERE s'han ficat dins els seus respectius sacs i ara dormen molt a prop l'un de l'altra.

ROSA- No m'ho puc creure. S'han adormit!

ANNA- I mira que estaven espantats.

IGNASI- Escolta, que el meu germà no és un cagat, eh?

DAVID- Quin morro! Si és el que penses per què no l'hi dius?

IGNASI- Perquè s'ho creuria massa.

TERESA- Doncs si ells s'han pogut adormir, nosaltres també. Va, als sacs i a dormir.

IGNASI- Escolta, a nosaltres no ens donis ordres.

TERESA- Doncs feu el que us doni la gana.

La TERESA, l'Anna i la ROSA es fiquen als sacs de dormir. L'IGNASI i el DAVID es miren, indecisos.

DAVID- Què fem?

IGNASI- Doncs... ficar-nos als sacs. Però perquè volem, no perquè elles ens ho ordenin.

El DAVID i l'IGNASI es fiquen als seus respectius sacs de dormir. L'IGNASI comença a buscar alguna cosa dins la seva motxilla.

IGNASI (contrariat)- Merda.

DAVID- Què passa?

IGNASI- M'he deixat la manta a casa.

DAVID- I ara què faràs?

IGNASI- Fotre'm. Què vols que faci? A tu no te'n sobra una, oi?

DAVID- No.

ROSA- A mi sí me'n sobra una.

IGNASI- De debò?

ANNA- Rosa, què fas?

ROSA- Donar-li un cop de mà. Jo he portat dues mantes per si feia molt de fred, però no en fa tant.

IGNASI (orgullós)- Tranquil·la, no em fa falta.

ROSA- Passaràs fred.

IGNASI- M'és igual.

ROSA- No siguis així, home, agafa-la.

La ROSA li ofereix la manta. L'IGNASI dubta. Finalment l'agafa.

IGNASI- Gràcies. (es tapa amb la manta. Amb certa dificultat:) Ei, escolta... que dormis bé.

ROSA- Gràcies, igualment.

ANNA- Tinc gana.

ROSA- No has sopat?

ANNA- No.

ROSA- Però no vam dir que s'havia de sopar a casa, abans de sortir?

ANNA- Ja ho sé, però llavors no tenia gana.

ROSA- No portes menjar?

ANNA- No. Pensava que tu en portaries.

DAVID- Jo tinc galetes.

ANNA- Galetes?

DAVID- Sí. I fuet. Espera.

El DAVID busca dins la seva motxilla.

ANNA (mentre el DAVID busca)- No fa falta, de debò, puc aguantar tranquil·lament sense menjar fins...

DAVID (oferint-li les galetes)- Té, són de mantega. No trobo el fuet.

ANNA (agafant-li ràpidament les galetes de la mà)- Gràcies, amb això ja n'hi ha prou.

L'ANNA comença a devorar les galetes amb delit.

DAVID- Bona nit.

ROSA- Bona nit. Anna, no apaguis la teva llanterna. És millor que en deixem una encesa.

ANNA (amb la boca plena)- D'acord.

L'IGNASI, el DAVID i la ROSA s'acomoden per dormir. L'ANNA segueix menjant fins que s'acaben les galetes. Llavors s'estira a terra, disposada a dormir, i just en aquest moment se senten cops a la paret. L'ANNA s'aixeca fent un bot i crida, espantada. Els altres es desperten sobresaltats preguntant “Què passa?”, “Què has vist?” o bé es posen a cridar.

ANNA- Ho heu sentit?? Eren cops en la paret!!

TERESA- Tranquil·litza't.

ANNA- Sonaven molt fort!! Com quan estàs molt enfadat!!

DAVID- Molt bé, ja n'hi ha prou!

El DAVID busca dins la seva motxilla. Treu un got i una bosseta i va cap al centre de l'escenari.

DAVID- Deixeu-me lloc.

Els altres obeeixen, desconcertats.

IGNASI- Què vols fer?

El DAVID obre la borsa i treu petits cartrons, que va dipositant acuradament en el sòl.

DAVID- Farem una ouija. Així sabrem si aquí hi ha esperits i si volen que marxem o deixen que ens quedem.

IGNASI- Estàs com una cabra.

NÚRIA -I això com es fa?

DAVID (posant el got cap per avall al centre del cercle que ha format amb els cartrons)- És molt senzill: poses el got cap per avall enmig del cercle, poses un dit damunt del got i fas preguntes. Si hi ha un esperit, mourà el got cap al “sí” o cap al “no” per respondre. Si li preguntes noms, aquí hi ha totes les lletres. I si li preguntes números, també són aquí.

PERE- I funciona?

DAVID- Generalment sí. Si a l'esperit no li importa ficar-se dins del got, és clar.

NÚRIA- Ai, mare!

DAVID- Però perquè funcioni tots els que estem aquí hem de posar el dit així.

Els ensenya com han de fer-ho. A poc a poc tots, excepte l' IGNASI, van posant el dit damunt del got.

ROSA- Tu no, Ignasi?

IGNASI- Què dius? Jo passo d'aquestes mogudes! No hi crec, en fantasmes.

DAVID- Com vulguis.

L'IGNASI els mira maliciosament sense que ells se n'adonin i s'amaga darrere un dels mobles que hi ha per allà, amb expressió de murri.

DAVID (a la resta)- És millor que apaguem algunes llanternes, així sortirà millor. Als esperits no els agrada la llum. Així, molt bé. Ara tanqueu els ulls i concentreu l'energia de la vostra ment en el got. Concentreu-vos... concentreu-vos... (Pausa breu. Amb veu solemne:) Si hi ha aquí algun esperit, que es manifesti entre nosaltres.

De sobte l' IGNASI llença un petard des del seu amagatall. Tots criden i xisclen, espantats.

IGNASI (surts del seu amagatall pixant-se de riure)- Què fort, nanos! Quina passada!

Els altres, entenent què ha passat, el miren empipats. Pausa.

IGNASI- Només era una broma. No teniu sentit de l' humor?

TOTS es llancen sobre l' IGNASI, enfadats, però ell surt corrent per l'esquerra. Els altres

surten darrera seu perseguint-lo amb les llanternes, insultant-lo i amenaçant-lo. Un cop l'escenari s'ha quedat buit s'obre una porta camuflada a la paret, que fins aquell moment havia passat desapercebuda. Del seu interior hi surt un noi, el LLUIS, amb una espelma a la mà. Mira al seu al voltant amb precaució.

LLUIS- Estan al pis de dalt, ja pots sortir.

Surt la MARTA per la porta camuflada. És una noia més petita que el LLUIS. Tots dos estan bruts i vesteixen amb roba esparracada. Les sabates, trencades. Fins i tot poden anar descalços. Durant la conversa següent, la MARTA tus lleugerament de tant en tant.

MARTA- Ja era hora!

LLUIS- On t'havies ficat?

MARTA- Els volia veure de prop.

LLUIS- Ja saps que això és molt perillós!

MARTA- Semblen bona gent.

LLUIS- A tu tothom et sembla bona gent. Si no fos per mi vés a saber on estaries ara.

T'haurien portat a una presó o a un camp de concentració. O potser ja estaries morta.

MARTA- No exageris (tus)

LLUIS- I si t'haguessin vist? Sort que t'he trobat a temps. I sort que aquesta casa està plena de passadissos secrets, si no ens haurien enxampat als dos. I saps el que ens haurien fet? O és que no te'n recordes del que el pare i la mare ens van explicar abans d'anar-se'n?

MARTA- No, no me'n recordo. Ets tu qui sempre m'ho explica, jo era molt petita.

LLUIS- Jo sóc el més gran i has de fer el que jo et digui. “Tu em fas cas...”

MARTA- (acaba la frase, avorrida) “...i jo et tinc quan et necessito”. Sí, ja ho sé.

LLUIS- Doncs demostra-ho. Saps que és molt arriscat deixar el soterrani i sortir fora quan

aquí hi ha gent.

La MARTA tus.

LLUIS- T'estàs constipant.

MARTA- Ja ho sé.

LLUIS- Et prepararé una infusió amb les herbes que vaig collir del bosc.

MARTA- D'acord.

LLUIS- Però no tornis a anar-te'n del soterrani sense el meu permís.

MARTA- Necessitava sortir.

LLUIS- Per què?

MARTA- Perquè allà baix fa fred. I està fosc i és molt humit. De vegades pujo a mirar per la finestra de les golfes i veig la...la... com es diu això que brilla tant al cel quan és de nit? No me'n recordo.

LLUIS- La Lluna.

MARTA- És tan bonica! I al seu costat hi ha aquelles llums petitones que sembla que li fan companyia. N'hi ha pertot arreu. Els estels. Es diuen així, oi?

LLUIS- Sí.

MARTA- “Lluna”... “Estels”... Quins noms més bonics!

LLUIS- Potser sí, i què?

MARTA- T'imagines quantes coses ha d'haver-hi allà fora que encara no hem vist? I totes igual de boniques. Tu has vist més coses que jo perquè ets tu qui surt a buscar menjar al bosc. Però com a mi no em deixes sortir...

LLUIS- Allà fora hi ha una guerra.

MARTA- Per què no puc sortir?

LLUIS- És perillós! Ja t'he dit que allà fora hi ha una guerra.

MARTA- I tu com ho saps?

LLUIS- Quan el pare i la mare ens van amagar aquí ens van dir que fins que ells no tornessin hi hauria guerra. I encara no han tornat.

MARTA- Jo d'això no me'n recordo.

LLUIS- Perquè eres molt petita.

Pausa.

MARTA- Potser no tornaran mai més.

LLUIS- Això no ho diguis ni de broma.

MARTA- És veritat. I si els ha passat alguna cosa?

LLUIS- No els ha passat res!

MARTA- I si els van agafar i els van ficar a la presó? I si estan molt lluny d'aquí i no poden tornar o no se'n recorden del camí?

LLUIS- Van dir que tornarien!

MARTA- Lluís...

LLUIS- Què?

MARTA- I si s'han mort?

LLUIS- No!! No pot ser! No es poden morir! Ens van dir que tornarien. Tornaran, ja ho veuràs. I anirem tots junts a una casa molt bonica, a la ciutat. I podrem sortir de dia a respirar aire fresc i saludarem a la gent. Perquè llavors la guerra ja s'haurà acabat, Marta. S'haurà acabat!

MARTA- Segur?

LLUIS- Sí!

Pausa. Es miren.

MARTA (resignada)- Doncs ens quedarem a esperar-los. (Sospira) I què fem ara? Els espantem amb les màscares, com sempre?

LLUIS- Sí.

MARTA- D'acord.

LLUIS- Gràcies, Marta.

MARTA- No, gràcies a tu per cuidar-me.

S'abracen i a continuació es posen unes màscares monstruoses que portaven amagades sota la roba.

LLUIS- Per aquí els trobarem abans.

Surten per la dreta. L'escenari roman en la penombra. Arriben per l'esquerra l'Anna, la ROSA, la TERESA, la NÚRIA, el DAVID, l' IGNASI i el PERE. L'IGNASI està molt despentinat i amb la roba regirada.

IGNASI- Us heu passat, m'heu deixat fet pols a clatellots.

TERESA- Si ens tornes a espantar d'aquesta manera et farà mal fins i tot el melic!

DAVID- Seguim amb la ouija?

ANNA- Jo passo, avui ja m'han espantat prou.

De sobte se sent el soroll distorsionat de les cordes d'un piano. Tots criden, espantats.

NÚRIA- Què ha estat això?

IGNASI- Ve de dalt!

DAVID (assenyala la dreta de l'escenari)- Aquí! Veig una ombra!

IGNASI- Anem! Tots junts! No us separeu!

De sobte entra el LLUIS per la dreta amb la seva màscara posada i la MARTA entra per l'esquerra, també amb la seva màscara posada. Tots dos porten disfresses que els donen l'aspecte d'esperits monstruosos i udolen. Els altres s'espanten i es disposen a fugir, espordits, tant per l'esquerra com per la dreta de l'escenari. De sobte la MARTA comença a tossir. La TERESA, que era l'última que es disposava a fugir, se n'adona i s'atura. A la MARTA li agafa un atac de tos.

TERESA (estranyada)- Nois, torneu, aquí passa alguna cosa estranya!

La MARTA es treu la màscara per poder respirar millor enmig de l'atac de tos. El LLUIS, intentant protegir la seva germana, es llança contra TERESA udolant per espantar-la. La TERESA s'omple de valor i li treu la màscara just quan la resta torna a l'escenari. El LLUIS es desespera.

TERESA- Són màscares!

ROSA- És veritat, són màscares!

La MARTA i el LLUIS, veient-se descoberts, intenten fugir. Els altres els retenen i els immobilitzen.

IGNASI- Quiets! D'aquí no es mou ningú!

DAVID- Llavors... éreu vosaltres.

PERE- Ja ho veus, aquests eren els teus fantasmes.

ANNA- Qui sou?

El LLUIS i la MARTA no responen.

IGNASI- Què hi feu, aquí?

El LLUIS i la MARTA no responen.

ROSA- Per què ens volíes espantar?

El LLUIS i la MARTA no responen.

NÚRIA- Sabeu el que heu fet a la gent que heu espantat? Ho sabeu?

El LLUIS i la MARTA no responen.

IGNASI- Per què ho feu? Nosaltres no us hem fet res! (Amenaçant-los) Parleu o començo a repartir mastegots, eh?

TERESA- Deixa'ls tranquils. Ara són ells els que estan espantats. (S'apropa al LLUIS)

Com et dius? (El LLUIS no respon) Ja veig que no vols parlar. (S'apropa a la MARTA) I tu? Com et dius?

MARTA (amb certa por)- Marta.

LLUIS- Calla! No els diguis res!

MARTA- Ja n'estic farta, Lluís. Vull que tot això s'acabi.

TERESA- Així que tu et dius Lluís.

LLUIS- Sí.

DAVID- I no sou fantasmes.

MARTA- No.

LLUIS- Ens portareu a la presó, oi?

IGNASI- A la presó?

ANNA- Per què us hauríem de dur a la presó?

MARTA- Ho veus? Són bona gent.

LLUIS- Aleshores ens mataran.

MARTA (espantada)- És veritat això? Ens matareu?

TERESA- Però què dius! De cap manera!

LLUIS- És el que es fa en la guerra.

ROSA- Quina guerra?

LLUIS- Aquesta guerra, la que hi ha allà fora! Els nostres pares, fugint de la guerra, ens van amagar aquí quan érem petits i se'n van anar dient-nos que no ens moguéssim fins que ells tornessin. Aleshores hi havia una guerra. Jo encara era una criatura, només tenia 8 anys, però me'n recordo de les explosions, del foc, dels crits...

Els altres es miren entre ells, comprenent el ha passat, desconcertats.

TERESA- Què fort, encara no ho saben.

MARTA- Què fareu amb nosaltres?

TERESA- Res.

LLUIS- Però... el pare i la mare ens van dir que si ens agafaven ens farien molt de mal.

ROSA- No us farem mal. (A la resta) Oi que no?

TOTS- No.

TERESA- Mireu... És que... aquella guerra es va acabar.

LLUIS- Què?

PERE- Es va acabar fa molt de temps.

NÚRIA- És veritat, el meu pare hi va anar. I quan va tornar li van donar una medalla i tot.

LLUIS- S'ha acabat?

MARTA- De debò?

TERESA- Ja no hi ha explosions, ni foc, ni crits. Ja no hi ha res d'això.

LLUIS- I fa molt que es va acabar?

ANNA- Uns quants anys.

Pausa. El LLUIS i la MARTA assimilen la notícia. Finalment es posen a riure i després a plorar repetint “s'ha acabat”. La MARTA, de tant en tant, també diu “ho sabia”. El LLUIS i la MARTA s'acaben abraçant i després abracen els altres, que també els poden acompanyar en el seu riure i en el seu plor.

LLUIS- Però... i els nostres pares?

TERESA- Vindreu amb nosaltres i us ajudarem a trobar-los. (Als altres) Oi que sí?

TOTS- “Sí”, “És clar”, “Ja ho crec”, “I tant”...

ROSA- Heu estat vivint amb molta por.

ANNA- Gairebé com animals.

PERE- Us portarem amb nosaltres.

MARTA- Em fa cosa sortir així. Segur que tenim un aspecte horrible, oi?

LLUIS- Segur que sí.

Pausa. Els altres es miren entre ells i van cap a les seves motxilles. Treuen pintes, clips per al cabell, colònia, calçat i jerseis. Els pentinen, els perfumen i els vesteixen adequadament. El LLUIS i la MARTA es deixen fer entre sorpresos, tímids i alegres. Quan acaben d'arreglar-los, ho guarden tot dins les motxilles i se les posen a l'esquena.

TERESA- S'està fent de dia, ja podem marxar.

Tots acompanyen al LLUIS i la MARTA fins al lloc on se suposa que hi ha la porta de sortida de la casa.

LLUIS- Un moment.

ROSA- Què passa?

LLUIS- Ara em fa por sortir.

DAVID- Per què?

LLUIS- No sé si ho trobaré tot tan bonic com m'he imaginat que seria.

IGNASI- Mira, nano, allà fora les coses no són perfectes, tothom té molts defectes, és veritat, però tot i així mola.

NÚRIA- Sí, la vida és bonica.

ANNA- Així que tu tranquil.

TERESA- I estarem amb vosaltres. No us deixarem penjats.

Tots miren al LLUIS, pendents de la seva reacció. La MARTA, més segura que ell, li ofereix la mà. El LLUIS dubta, finalment li agafa la mà i surten junts d'escena. Tots surten amb ells, excepte el DAVID i la TERESA.

TERESA- Ho veus, David? Tot té una explicació lògica. No existeixen els fantasmes.

DAVID- I què me'n dius, d'aquell soroll com de cordes d'un piano que hem sentit?

TERESA- Ho hauran fet el Lluís i la Marta per espantar-nos.

DAVID- Sí. Segurament.

Tots dos surten per l'esquerra. Se sent el grinyol de la porta de sortida, que es tanca.

Silenci. Al cap d'uns instants se sent el soroll distorsionat de les cordes d'un piano.

FOSC